

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσ' αὐτὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐννακῶσα δέκα
κι' ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Ὁκτώδρη τριάντα,
ρεμούλας συμβάντα.

Χίλια κι' ἑκατὸ σαραντατρία,
νέα τῶν Ρωμῶν φιλοπατρία.

Ὁ «Ρωμηὸς», ἐπισταμένως τὴν κατὰστασιν ἰδῶν,
᾽στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μόνο' πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενηντακτῶ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτό.

Μᾶς ἀπειλεῖ καὶ τώρα
νέων καλπῶν πληθώρα.

Φ.— Μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζάλη,
ποῦ χάσκεις σὰν γεγῆς,
δὲν ἔμαθες καὶ πάλι
πῶς θάχωμ' ἐκλογαῖς;

Τὴν εἰκοστὴν ὁγδόην τοῦ προσεχοῦς μηνὸς
μέγα θὰ μᾶς ταραῖξῃ καὶ πάλιν γεγονός,
καὶ πνεῦμα θὰ μυκάται θρονιώσεως καταγιγῆδος
καὶ νέα σωτηρία θὰ λάμπῃ τῆς πατρίδος.

Τὴν εἰκοστὴν ὁγδόην, σημείωσε καλά,
ἠλλάξουνε καὶ πάλι τὰ κλούβια μας μαλαλά,
καὶ κάθε νέος ἄνδρας νεώτερος θὰ γίνῃ
᾽στὴν νέα Ρωμηοσύνη.

Τὴν εἰκοστὴν ὁγδόην σωτήρων ἀγγελίαι,
σωτήρων ὑποσχέσεις, καὶ κῶμοι καὶ θαλαίαι.
Κι' ἐκεῖ' στὰς Ἐπαρχίας κι' ἐντὸς τῆς πρωτευούσης
δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσῃς
πῶς κάνουν ὑποδείξεις νέων ὑποψηφίων;
δὲν πᾶς, βρὲ Περικλέτο, καὶ' στὸ Νεκροταφεῖον;

Ἵως φωνὴ καμμία
καὶ μέσ' ἀπὸ μνημεῖα,

καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γεννητέρας γῆς
προτείν' ὑποψηφίους τῆς νέας ἐκλογῆς.

Ἄν σὲ φλέγῃ, Περικλέτο, φλόξ ἀγία πατριώτου,
τὰ πολλὰ καὶ τὰ παντοῖα
δὲν κυττάζεις Σωματεῖα
πῶς προτείνει τὸ καθένα κι' ὑποψήφιο' δικό του;

Δὲν κυττᾷς τῆς Συντεχνίας, Περικλέτο μου σκαρτάδα,
πῶς προτείνουν διαφόρους;
δὲν κυττᾷς καὶ τοὺς ἐμπόρους;
πῶς προτείνουν τὸν Στρατοῦλῃ, πῶς προτείνουν τὸν
Σταμπάδο;

Πήγαινε' στοῦ Βενιζέλου τὸ Ξενοδοχεῖο τώρα
γιὰ νὰ δῇς πληρεξουσίων ἀναρίθμητὴ πληθώρα.
Ὅλοένα μπαινεδογαίνουσιν
ἄγνωστοί μας καὶ γνωστοί,
κι' ὅλ' ὑπόσχονται νὰ γένουν
φιλελεύθεροι σωστοί.

Τι πληρεξουσίων σιμῆς,
τί ρητόρων συρφετός!...
φιλελεύθερος κι' ἐκεῖνος,
φιλελεύθερος κι' αὐτός.

Εἰς ἐκεῖνο τὸ σαλόνι
δὲν χωρεῖ μὴδὲ βελόνι.

Τι κατακλυσμός, τι νίλα,
και μυρίζει βαρβατίλα
νέων ἀληθῶς ἀνδρῶν
λυπημένων και φαιδρῶν.

Ποίον πάλιν θεαμάτων
ἀξιῶνεσαι, μητέρα...
πόσαις λίσταις ὀνομάτων
δὲν τοῦ στέλλουν κάθε μέρα,
γιά νά'δῃ και νά διαλέξῃ,
και προσμένουν τοῦτοι κι' ἄλλοι
μιά παραμυθίας λέξι
ὁ Πρωθυπουργὸς νά βγάλῃ.

Και με μάτια δακρυσμένα
λένε σὲν Πρωθυπουργό:
μπάρμπα, πάρε με κι' ἐμένα,
ποῦ γι' ἀνόρθωσιν ὀργῶ.

Κι' ἐγὼ γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θά θύσω, θ' ἀπολέσω,
κι' ἐγὼ γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι πολὺ θά συντελέσω,
κι' ἐγὼ γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι σὲ βεβαιῶ, Λευτέρη,
πῶς θά γενῶ ξεφτέρει.

Πάρε με, και θά σηκώνω
ἀνορθώσεως παντιέρα
νά τὴν τρέμῃ κάθε κόμμα.

Και τὴν λέξι τούτη μόνο
θά τὴν ἔχω νύκτα μέρα
σὰν μαστίχα μὲς σὲ στόμα.

Τὸν νέο τὸν Πρωθυπουργό, βρὲ Περικλέτο, κύττα,
τὸν δόσυχο τὸν Κρήτα.
Χίλις τὸν πᾶν ἀπὸ μπροστὰ και δυὸ χιλιάδες πίσω,
νέας ἀνδριτίδος πληθὺς,
και λέγει πρὸς αὐτὸν καθεὶς:
κι' ἐγὼ γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι ποδάρι θά κτυπήσω.

Μπάρμπα, κι' ἐμένα πάρε με γιὰ νά μὴ φθίνω μόνος
ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος.

Μὴ λησμονήσης, Κρητικέ, κι' ἐμὲ τὸν χασομέρη,
κι' ἐγὼ τῆς Ἀνορθώσεως δεξι θά γίνω χέρι.

Πάρε κι' ἐμένα σὲν χορὸν συνδυασμοῦ μαχίμου,
και πρὸς ἐμὲ, Πρωθυπουργέ, τὴν δεξιάν σου τείνε...
κάτι πρὸ χρόνων ἐνοιωθὰ κι' ἐγὼ μὲς σὲ τὴν ψυχὴ μου,
κάτι κι' ἐμένα μ' ἔτρωγε, χωρὶς νά ξέρω τείναι.
Μὰ σήμερα κατάλαβα μετὰ μακρὸν ραχάτι
πῶς πόθος Ἀνορθώσεως ἦτον αὐτὸ τὸ κάτι.

Δέξου με τόσους ἄλλους κι' ἐμένα τὸν παλάβρα
μὲς σὲν συνδυασμό...
μὲ θέλεις νάχω λαύρα
γιὰ σοσιαλισμό;

Μὲ θέλεις ριζοσπάστη,
φιλελευθέρων στύλο,
ἀλλὰ κι' εἰκονοκλάστη,
και Ραμπαγὰ στωμύλο;

Μὲ ποῖο σ' ἀρέσω χρώμα;
μὲ θέλεις κι' ἐνα κόμμα
ν' ἀλλάζω κάθε μέρα;

Και με τὸ παραπάνω
δ, τι μου πῆς θά κάνω
κι' ἐγὼ, καλὲ πατέρα.

Μπάρμπα, κι' ἐμένα πάρε με, νά νοιώσης τί θά' πῃ
ἀγῶν τῆς Ἀνορθώσεως και νέα προκοπή.
Γιὰ Βενιζέλο χάνομαι, γιὰ Κρητικὸ πεθαίνω,
ἀλλὰ γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι σχίζω τὴ γῆ και μπαίνω.

Τὴν Ἀνόρθωσιν τὴν νῦν κόσμος ἐπροφύτευσε,
κάθε Σύλλογος κι' ὁμάς,
πλὴν κατάρτισον ἡμᾶς,
οὓς ἡ δεξιὰ σου χεὶρ δεξιῶς ἐφύτευσε.

Τῆς ἐκλογῆς παροξυσμός κι' ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός.

Ἀνασθηλόνεται Μωρηῆς και Ρούμελη μουγκρίζει,
καθένας ὑποψήφιος δικό του μουρμουρίζει,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ἀπὸ παντοῦ τῆς νέας Ρωμηοσύνης
προτείνουν και προτείνονται, προτείνω και προτείνεις.

Ἀπὸ τῆς κάλπαις ἀποχὴν προσωρινῶς κηρύττει
κάθε παλῆδ' ἀνδρὶ,
κι' ἡ Θεσσαλία δέχεται τὸν νέο Κυβερνήτη
μὲ τὸν Ἀλεξανδρῆ.

Δίσκος ἡμέρας φαεινῆς
ἐπὶ τῆς χώρας τῆς κλεινῆς
αὐγάζει φωτοδόλος.

Κάθε παλῆδ' σωριάζεται
κι' ἀκούεις ν' ἀνταρξιάζεται
ἡ Λάρισα κι' ὁ Βῶλος.

Φριμάζουνε και γεωργοί,
και σήμερα σὲν Κρητικὸ
μ' ἐλπίδες πηλαλοῦν γεωργοί
νά λύσουν τὸ γεωργικόν.

Γεῖά σας, παιδιὰ τῆς μπάτσινας, νέο κρασί κερνάτε,
πνεῦμα τῆς Ἀνορθώσεως παρήγορον πλανᾶται,
και φαίνονται σὰν Προμηθεὶς μὲ νέον πῦρ σὲ στήθη
ψαμμοκοσιγογγάρα πληρεξουσίων πληθῆ.

Φριμάζουν και τὰ Τρίκαλα, φριμάζει κι' ἡ Καρδίτσα,
φριμάζει κι' ὁ Φιλάρτος μὲ κόκκινη σκουφίτσα.

Και νέος σοσιαλισμὸς
βροντᾷ μὲ τὸν Δρακούλη,
κι' ἔξαφν' ἀκούεται σεισμὸς
κι' ἀπὸ τὸ Κακοσοῦλι.

Μὰ μὲς σὲ τόσο ξαφνικὸ
καινούριο δημοκρατικὸ
κυττᾶς και τὸν Καζάζη.

Στηλόνεται καμαρωτὸς
μὲ σκούφια κόκκινη κι' αὐτός,
κι' ὅλοι τὸν κάνουν χάξι.

Μὰ βλέπω ν' ἀκονᾶς και σὺ σου γιὰ Κολοκοτρώνη,
κι' ἀπάνω σου σὰν νάσουνα θεόκτιστο κοτρῶνι
κατασυντριβεται και σπᾶ σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα
κάθε τρανὴ Κορῶνα.

Προτείνονται γαλάντηδες,
Πρίγκηπες Ὑψηλάντηδες,
και τῆς Αἰγύπτου, Περικλῆ,
προτείνουνε τὸν Τσανακλῆ,
ποῦ Νέστορ ὀνομάζεται κι' ἔχει γερούς παράδες,
και τὸν Ραοῦλ τὸν Ριανκούρ προτείνουν οἱ ψαράδες.

Και δὲς του και προτείνουνε σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
κι' ἐκείνου, δόπου ξέρομε πῶς ἔχουν τὸν ἀργύρη,
και κάθε σοσιαλιστὴ και κάθε κακομοίρη.

Νέστορες ἐπλημύρησαν τὴν ἐποχὴ μας τούτη,
ἀλλὰ παραγνώριζονται γιὰ τὴν δὲν ἔχουν πλοῦτη,
κι' ἐνα πουλάκι κελαιδετ' σὲ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς:
ἀλήθεια Νέστορ φαίνεται σὰν εἶσαι παραλῆς.

Στὴν Ἀχαιοῖδα μεγάλο νταδατοῦρι,
και τὸν Ζαῖμη θέλουνε νά πάρουν γιὰ τιμὴ,
τελεώνει κι' ὁ συνδυασμὸς Ρούφου και Κοντογούρη,
ἀλλὰ δὲν θέλουν τὸν Γκλαβὰ δὲν θέλουν τὸν Φλαμῆ,
ὁ δὲ Μιχαλακόπουλος, ὁ Πατρινὸς ὁ πάνυ,
μόνος του φιλελεύθερο συνδυασμὸ θά κάνῃ.

Σὲ Δύσι και σ' Ἀνατολὴ
ἀκούονται παιᾶνες,
βρυχῶνται τώρα κι' Αἰτωλοί,
βρυχῶνται κι' Ἀκαρνανες.

Και τὸ Ξερόμερο βροντᾷ
μ' ἐκείνον τὸν Καρασεβντᾶ,
κι' ὁ Πούλος κάνει δυνατό μὲ τὸν Τρυγῶν σάλτο,
κι' Ἀγραφα και Ξερόμερο χορεύουν μὲ τὸν Βάλτο.

Ματαίως τὸν Θανάση των γυρεύουν οἱ Λοκροί,
κι' ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι
παιάνων φθάνουν φθόγγαι,
κι' ὁ κύριος Χρυσόγελος γελᾷ μὲ τὸν Μακρῆ.

Ἀλλὰ κι' ὁ Τσόγγας ὁ πολὺς καλὰ κρατεῖ τὰ πόστα
και λὲν πῶς συνδυάζεται μετὰ τοῦ Μακρυώστα.

Πλήθη πηδοῦν ἀθρόα,
γεραίρονται Μεσσίαι,
και σὲ βωμοὺς κι' ἡρώα
προσφέρονται θυσαί.

Κάλπαις ἀμέτρηταις παντοῦ, κι' ἀπὸ τὸ Καρπενῆσι
φθάν' ἡ σικιὰ τοῦ Μπέσσαρη γιὰ νά τῆς προσκυνήσῃ.

Σπᾶνε πολλῶν συνδυασμοὶ σὰν ραγισμένο δάξο,
καὶ σὲν Κυκλάδιον τὰ νησιὰ
μεγάλῃ κοσμοχαλασίᾳ,
κι' ἴσως νά πάρουνε κι' αὐτὸν τῆς Θήρας τὸν Ἀδάξο.

Ἐκεῖ κι' Ἀδάμ και Παπαδάμ και Βαφειζαδάκης κι' ἄλλοι
μὲ δυνατὰ κεφάλαια και δυνατὸ κεφάλι.
Πλὴν ὕμνον φάλλει και τῆς Τζιᾶς ὁ Κόρπας ἐπινίκειον
κόρπο ντὶ μπάκο λέγωντας μαζί μὲ τὸν Πατρίκιον.

Ἄλλ' ὅμως κι' ἡ Κεφαλλονιά τεντῶνι τὸ ρουθῶνι
μαζί μὲ τὸν Νεόφυτο, μαζί μὲ τὸν Δεστούνη,
ὄρμη κι' ὁ Μασχάκης τῆς, ποῦ παροιμαίως ξέρει,
κι' ὁ Βενιζέλος ἀκούει σὲ τὸ Τετὲνὲ τὸ χέρι.

Τονώνει πνεῦμα και ψυχὴν τῶν ἐκλογῶν ἡ χάρις,
βρέμονται μὲς σὲν Κέρκυρα Κυρίτης και Χαντζάρης,
φίλος κι' ἄ μὲν, φίλος κι' ὁ δὲ τοῦ Δημητρίου Ράλλη,
μὰ δίχως σὲ πρωτόκολλον ὑπογραφήν νά βάλῃ.

Ὁ Ζαδιστάνος κραταῖος και πάλιν ἀνατέλλει,
κι' ὁ Θεοτόκης ἀποχὴν εἰς τῆς Δουκάδες κάνει,
θυμάται τὸ πρωτόκολλο και δῆρα δὲν τὸν μέλει
ἂν γίνουν πληρεξουσὶς και δέκα Ζαδιστάνοι.

Ἀπέχετε φωνάζουνε κι' οἱ τρεῖς οἱ τσελιγκάδες
ὁ Ράλλης σὲν πρωτεύουσα κι' ὁ Κόντης σὲ τῆς Δουκάδες,

κι'ὁ Κυριακούλης ἀποχὴν τελείαν θὰ τηρήσῃ
κι'ἐντὸς ὀλίγου σκέπτεται νὰ πάῃ 'στὸ Παρίσι.

Κάνει τὸν ἀνεξάρτητο καθένας Παπουλάκος,
Ἄρκιδων πάλῃ τρομερά,
κι'ἀγκάθια δείχνει τσουχτερά
ὁ Τριανταφυλλάκος.

Κι'ἀπὸ τῆς Ἀνορθώσεως πηδοῦν τὸ συντριβάνι
Καλούτσηδες, Σπυράκηδες, καὶ γέροι Κατριβάνοι,
καὶ μαίνεται κατακλυσμὸς 'στὴν Μεσσηνία μέσα
μ'ἐκείνους τοὺς συνδυασμοὺς Δικαίου, Ράλλη, Φλέσσα,
καὶ πέφτει κάθε λεοντὴ καὶ καθεμιά φενάκη,
καὶ νέοι Παππαφλέσσηδες λαμπρύνουν τὸ Μανιάκι.

Σάλπιγξ παντοῦ Τυρρηνικὴ τὸ πλῆθος ἐξεγείρει
καὶ βγαίνουν ἄνδρες τοῦ πυρός, βγαίνουν καὶ τοῦ σιδήρου,
κι'ένα πουλάκι κάθεται 'στῆς Ἄρτας τὸ γεφύρι
καὶ χαιρετᾷ χαρούμενο τὸν Σίμο τῆς Ἡπείρου.

Κι'ἀπὸ τ' Ἀχροκεραύνια φθάνει δοῦν παιᾶνος,
μοσχόβολα Γαρουφαλῆς, τρίζει τὸ Σπυρομήλις,
τὴν Ἄρτα φοβερίζοντας σκιρτᾷ κι'ὁ Καραπάνος,
καὶ μὴ σκιά μακροσκελὴς ἀπλόνεται 'στὸν ἥλιο.

Λυσία: μὲ γλωσσόλυσσα λαλοῦν χωρὶς κλειψύδρα
καὶ τὸ φιλότιμο 'ξυπνοῦν μὲς γενεᾶς γενναίας,
βγαίνουν καὶ Γιάννηδες πολλοί, κι'ὁ Γιάνναρος 'στὴν Ὑδρα
ἐπαπειλεῖ τὰς κεφαλὰς τῆς Ὑδρας τῆς Αἰωνίας.

Σωτηρίας καὶ νῦν ἐκλογὴ,
καὶ σηνόνεται μία χεροῦκλα,
καὶ κομμάτια κυλιέται 'στὴ γῆ
καθεμία παλὴν ἀ ψευτοκοῦκλα.

Κι'ἡ Πατρίς ἀπαθῶς κι'ἀταράχως
ξαναβλέπει τριγύρω τῆς μάχαις,
ὁ δὲ Πῶπ περπατώντας μονάχος
'στῶν Ψαρῶν τῆς ὀλόμαυραις ράχαις,
μελετᾷ πόσους ψήφους θὰ πάρῃ
καὶ τὸ δέμας μικρὸς προχωρεῖ,
καὶ ψαρά τὸν στολίζει ζωνάρι,
ποῦ τ'ἀπλόνει σὰν ἔχη μπουρί.

Κλαγγάζουν ἀελλόποδες οἱ νεοῖδεάται:
ἁμαρτωλοὶ ποῦ φύγετε, πυρὶ μιχθῆτω γαῖα...
προτείνουν κι'έναν ἁμαξᾶ δοῦν τρεῖς ἁμαξηλάται,
προτείνουν καὶ καρραγωγεῖς κάποιον καρραγωγέα.

Κι'οἱ κεραμεῖς τοὺς κεραμεῖς προτείνουν γιὰ τιμὴ
καὶ μολονότι κεραμεὺς κοτέει κεραμεῖ.

Κι'ἀπὸ νησιὰ κι'ἀπὸ Μωρηᾶ καὶ Ρούμελη κι'Ἀθήνα
κάποια πουλιὰ περάσανε κι'ἐρρέκαξαν κι'ἐκεῖνα:
ἀπ'ἄκρη σ'ἄκρη χαλασμός... ξύπνα, γενναία πλάσις,
κι'ὑποψηφίων βροχηδὸν ἄς πέφτουνε προτάσεις.

Μ'αὐτὸ τὸ λάλημα 'ξυπνᾷ καὶ τὸ γνωστὸ τὸ σπητι
τοῦ μακαρίτου Χιώτη μας Ζωρζῆ Δρομοκαϊτή,
καὶ μερικοὶ του κάτοικοι πέρνουν κι'ἐκεῖνοι φόρα,
καὶ μὲ ζουρλομανδύαν
προτείνουν κατ'ἰδίαν
ἄσους δὲν ἀξιώθησαν νὰ προταθοῦν ὡς τώρα.

Καὶ δάφναις ἀπὸ τοῦ Δαφνιοῦ κομμέναις τὸς δαφνῶνας
νέων ἀνδρῶν περικοσμοῦν δαφνοστεφεῖς ἀγῶνας,
καὶ στεφανόγονται παντοῦ μὲ νέας δάφνης κλάδο,
δάφναις γιὰ μέ, δάφναις γιὰ σέ, δάφναις καὶ γιὰ σσιφάδο.

Σ'ἐκλογῶν ἀναμπούμποῦλα κι'ἡ θεότης ἡ ρεμουῦλα.

Κάτω 'στὸ Στρατὸ τί χαρὰ μεγάλη!...
κάτω 'στὸ Στρατό, κοντή,
'γίνῃ κ'ένα πατιρντί
γιὰ ρεμουῦλα πάλι.

Ραπατάου ραπατοῦ...
σὲ Ταμεῖα τοῦ Στρατοῦ,
χέρια 'χώθηκαν ξανὰ
καὶ τοῦ 'πῆραν τὰ λιανὰ.

Καὶ κανεῖς δὲν εἶχε πάρεϊ,
νεραντζοῦλα φουντωτή,
τέτοια μπάζα δυνατὴ
ἕως σήμερα χαμπάρι.

Καὶ τὰ 'πῆρανε, κοντή,
κι'ἐκαναν κι'ἀπρὲ μιντί,
καθὼς λένε, προλονζέ.

Κι'ἄσους ζοῦν χωρὶς ρεμουῦλα
τῶχαν γλέντι, νεραντζοῦλα,
νὰ τοὺς πέρνουν 'στὸ μεζέ.

*Ἐγινε καλὴ δουλειὰ
κι'ἄδικα δὲν πᾶν οἱ κόποι...
τοῦτος μὲ τὴν φαμελιά
ταξειδεύει 'στὴν Εὐρώπη.

Τοῦτος πάλι, φουντωτή,
ξένη Τράπεζα ζητεῖ
τὰ λεπτά του ν'ἀσφαλίσῃ.

Κι'ἄλλος κάθεται 'δῶ πέρα
'στὴν πατρίδα τὴν μητέρα
γιὰ νὰ τὰ ξεκοκκαλίσῃ.

*Ἄλλος λένε, νεραντζοῦλα,
πῶς 'στὸ Στόλο τὴν σακούλα
θὰ δωρήσῃ τὴν γεμάτη.

Κι'ἄλλος μὲ φιλοτιμία
'στῆς Ἀμύνης τὰ Ταμεῖα
ἴσως νὰ προσφέρῃ κάτι.

Τοῖς εὐδαίμονες ἐκεῖνοι,
ὅπου πρὶν ἀκόμη γίνῃ
ἀνορθώσεως δουλειὰ,
ἐνεπνεύσθησαν ἀκόπως
ν'ἀνορθώσουν ὅπως ὅπως
τὴν πεσμένη τὴν καλὴ.

Καὶ καρπόσαις πακιλῆαις
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

*Ὁ Φασουλῆς Φιλόσαφος... μὲ ζήτησιν μεγάλην
ἀνετυπώθη κατ'αὐτὰς τὸ πέμπτος τόμος πάλιν.

*Ὁ Ραλλῆς, ζωγράφος μας, χρωστήρ ἐκ τῶν σπανίων,
Καθηγητὴς περίπυστος εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον.
Τρεῖς ἄξις ἀνέκραξε γι'αὐτὸν κι'ὁ Φασουλῆς
μ'ἐπαίνους δαφιλῆς.

Μιλτιάδου Δασκαλάκη περὶ Βύρωνος βιβλίον,
ὄντως καλλιτεχνικόν,
γλαφυρὸς ποιητικόν,
ὅλην τὴν ψυχὴν τοῦ Μάνφρεδ μ'ἐμπνευσιν πολλὴν ἐγκλῆ.